

Silenced Mountains Listening to Voices

Projekce / Screening
30. 10. 2025, 19:00

Shadi Harouni: *I Dream the Mountain Is Still Whole* (2017)

Naomi Rincón-Gallardo: *Sangre Pesada* (2018)

Riar Rizaldi: *Tellurian Drama* (2021)

Kurátor*ka / Curated by:
Sára Märč

Online
31. 10. – 6. 11. 2025

etc. galerie
Sarajevská 16, Praha 2

etc.

MINISTERSTVO
KULTURY

Státní fond kultury ČR

MĚSTSKÁ ČÁST PRAHA 2

Naomi Rincón-Gallardo: *Sangre Pesada* (2018)

Silenced Mountains Listening to Voices

Může být šterkovitý sediment kontra–archivů nalezen v půdách, kamení a náspech, když jeho zapomínání organizují diskurzy materiality? Ulpívá historie na světě i tím, jak je vymazávána – země jako sběratelka neposlušnosti, vzpoury a revolt, která si nárokuje čas plynoucí vně koloniálních hodin?

Kathryn Yusoff¹

Od vzniku kapitalismu nás představa člověka svazuje s myšlenkami pokroku a šířícími se technikami odcizení, které mění jak lidi, tak i ostatní bytosti na zdroje.

Anna Lowenhaupt Tsing²

Ve vzduchu, půdě i vodě, u kultur původního obyvatelstva Afriky, Asie i obou Amerik, v pohanských vírách Evropy, ale i v současných teoretických proudech nového materialismu a posthumanismu žije idea, že lidé a všechny další přírodní entity jsou navzájem propojeny. Naše těla sdílí prvky, bakterie i viry. Čerpáme energii z potravy, která roste a zraje pod tímtéž sluncem a ze stejné země, po níž kráčíme i my. Nádech jedné je výdechem druhých. Spolu s lidskými a ne-lidskými materiálními těly jsou navzájem propleteny i naše příběhy a osudy. Krajina a její obyvatelstvo lidské kroky nejen nese, ale také uchovává. Stopy a vyprávění tak překračují časový horizont našich životů a rezonují v tělech ne-lidských druhů. A jakkoliv se může zdát, že už nezbyvá nikdo, kdo by mohl vyprávět či naslouchat, stačí se rozhlédnout a zaposlouchat – úplné ticho nikdy nenastalo.

Závěrečná kapitola projekční série *Beyond Belief* odkrývá zapomenuté narativy, jež mohou na první pohled působit neuvěřitelně či smyšleně. Jejich stopy jsou však vepsány do krajiny, v níž se odehrály, a ta se tak stává svébytným svědectvím i prorůstajícím archivem. Horské stráně představují ve vybraných uměleckých filmech nejen specifické dějiště událostí, které svým charakterem ovlivňuje jejich průběh, ale také jedinečné figury historického vyprávění. Vybraná videa, která ve svém jádru opečovávají figuru hory, se vlastním spekulativním způsobem zabývají tématy kolonialismu, extraktivismu a možnostmi odporu vůči těmto politickým silám. Další sjednocující vrstvu kurátorského pásma tvoří filmová reflexe lidské práce – a to jak v podobě ubíjejícího mechanického diktátu, tak i jako zdroje revolučního potenciálu.

¹ Kathryn Yusoff, *Inhuman Memory*, přednáška na Environmental Humanities Center Amsterdam, 24. května 2023, <https://www.materialculture.nl/en/events/inhuman-memory-kathryn-yusoff>.

² Anna Lowenhaupt Tsing, *The Mushroom at the End of the World: On the Possibility of Life in Capitalist Ruins* (Princeton: Princeton University Press, 2015), s 19.

Can a gritty residue of counter–archives be found in soils, rocks, mounds, as the discourses of materiality organize its forgetting? Does history cling to the world in its erasure, the earth as a collector of disobedience, rebellion, and revolt, claiming time outside the colonial clock?

Kathryn Yusoff¹

Imagining the human since the rise of capitalism entangles us with ideas of progress and with the spread the rise of techniques of alienation that turn both humans and other beings into resources.

Anna Lowenhaupt Tsing²

In the air, earth, and water, in the cultures of the indigenous people of Africa, Asia, and the Americas, in the pagan beliefs of Europe, and in the contemporary theoretical discourse of new materialism and posthumanism, lives the idea that humans and all other natural entities are interconnected. Our bodies share elements, bacteria and viruses. We draw our energy from the food that grows and matures under the same sun and comes from the same soil we walk on. The inhale of one is the exhale of the other. Along with human and more-than-human material bodies, our stories and destinies are intertwined. The landscape and its inhabitants not only bear human footsteps, but also preserve them. Traces and narratives thus transcend the time horizon of our lives and resonate in the bodies of non-human fellows. Even when it seems that there is no one left to tell or listen to, you should look around and search – complete silence has never existed.

The final chapter of the *Beyond Belief* series uncovers forgotten narratives that at first glance may seem unbelievable or fictional. But their traces are imprinted in the landscape where they took place, which becomes a unique testimony and an ever-growing archive. In the selected art films, mountains serve not only as specific settings that, by their very nature, shape the course of events, but also as unique figures within historical narratives. The selected videos, each in its own speculative way, expand on the figure of the mountain to address themes of colonialism, extractivism, and the possibilities of resistance to these political forces. Another unifying layer of the curatorial programme is the cinematic reflection on human labour – both as a form of oppressive mechanical dictatorship and as a source of revolutionary potential.

¹ Kathryn Yusoff, *Inhuman Memory*, lecture at the Environmental Humanities Center Amsterdam, 24 May 2023, <https://www.materialculture.nl/en/events/inhuman-memory-kathryn-yusoff>.

² Anna Lowenhaupt Tsing, *The Mushroom at the End of the World: On the Possibility of Life in Capitalist Ruins* (Princeton: Princeton University Press, 2015), p. 19.

It was the Revolution that released us dissidents from prison.

Shadi Harouni

Shadi Harouni je iránsko-kurdská umělkyně původem z Hamadánu. V současnosti žije v New Yorku, kde vede katedru fotografie a videa na NYU, na níž také vyučuje. Ve své umělecké praxi tvoří kromě fotografie a videa i s médií sochy a textu, archivními materiály a site-specific intervencemi. V nedávné přednášce pro School of Art Institute v Chicagu říká, že „*historie není vyznačena oficiálními a zaznamenanými událostmi, ale také deklaracemi naděje; deklaracemi, jež slibují možné nové světy, mír, svobodu, utopii a revoluci.* (...) *I když je tento příslib porušen, což se stává často, není ztrátou, že my, že vše kolem nás, je nějakým způsobem tímto slibem prodchnuto.* (...) *Moje práce jako umělkyně tedy spočívá v hledání obrazů, míst, předmětů... v hledání vnímajících subjektů – lidí, zvířat a rostlin – jež jsou prodchnuty příslibem odporu a revoluce.*“³

Její film z roku 2017 s názvem *I Dream the Mountain Is Still Whole* je situován do lomu černé pemzy poblíž města Bijar v iránském Kurdistanu. Autorka sleduje vyprávění někdejšího marxistického revolucionáře a aktivisty, který namísto svého učitelského povolání tvrdě pracoval v kamenných lomech. Zde, v blízkém sepětí s horou, na vlastní kůži zakoušel spolu s ostatními intelektuály třídní boj i zápas člověka s krajinou. V Harounině imaginativní interpretaci životní příběhy stárnoucího disidenta, plné fyzického i ideologického odporu, prosakuji do vrstev hory, jež byla (nejenom naším hrdinou) sama pokoušena a odlamována. Stává se tak nerostným archivem, ale i památníkem revolučních snů a politického útlatu.

³ Dostupné na YouTube v rámci projektu *Low Residency MFA Visiting Artists & Scholars Series – Shadi Harouni*, 2023, School of the Art Institute of Chicago (SAIC).

Shadi Harouni

Shadi Harouni is an Iranian-Kurdish artist originally from Hamadan. She currently lives in New York, where she works as an Assistant Professor and Head of the Department of Photography and Video at NYU. In addition to photography and video, her artistic practice also focuses on sculpture and text, archival materials and site-specific interventions. In her recent lecture at the *School of the Art Institute of Chicago*, she said that “*history is not only marked by official events that are recorded, but by declarations of hope; declarations of the promise of new worlds, peace, freedom, utopia and revolution.* (...) *And even when that promise is broken, which it often is, it’s not a loss that we, that everything around us, is somehow imbued with that promise.* (...) *My work as an artist has been to search for images, places, objects... for sentient subjects – humans, animals and plants – that are imbued with the promise of resistance and revolution.*”³

³ Available on YouTube as part of the *Low Residency MFA Visiting Artists & Scholars Series – Shadi Harouni*, 2023, School of the Art Institute of Chicago (SAIC).

Naomi Rincón-Gallardo

Mexická umělkyně a výzkumnice **Naomi Rincón-Gallardo** ve své práci s politickou satirou a mytickými příběhy zachází pomocí dekoloniálně – *cuir*⁴ kritiky i lokálně specifického výzkumu. Její filmy a performance probouzí spekulativní, fiktivní bytosti, jež vychází z mezoamerické kultury a kosmologie, a zasazuje je do kontextu současných nekoloniálních krizí člověka i krajiny. Sama o své praxi říká, že „*zahrnuje planetaritu, hlubokou propojenost a vzájemnou závislost mezi živými tvory, minerály a technickými entitami, kde vztahy předcházejí individualitě. Smrt se stává pokračujícím, nedokončeným procesem, kde mrtví jsou nedílnou součástí kolektivní existence. Život je chápán jako nezměřitelný, nepředvídatelný a vztahový tok. Afektivita slouží jako lubrikant, vlhká substance usnadňující tok energie, emocí, myšlenek a materiálů.*“⁵

Ve filmu z roku 2018 ***Sangre Pesada***, anglicky *Heavy Blood*, přenáší publikum do horské krajiny poznamenané povrchovou těžbou v oblasti Vetagrande, ve státě Zacatecas v Mexiku. Dílo lze považovat za fiktivní dokument zobrazující odpor místního obyvatelstva proti koloniálnímu kapitalistickému vlivu. Rincón-Gallardo namísto s fakty pracuje s emocemi, hudbou a metaforami. Nejedná se však o umělecké gesto, ale o politický akt, kdy ve vyprávění příběhu figurují postavy jiné než lidské, jiné než evropské. Plíce sexuálních a důlních pracujících jsou plné minerálních částic, mechanické práce a přidušené slasti přenášené telefonními dráty. Vyhynulý kolibřík hledá sladký květinový nektar mezi rozdrocenými kameny. Odbojová skupina složená z nenasytých mezoamerických tvorů připomínajících *vaginu dentatu*, je vedena ženou s měděnými zuby inspirovanou ničivou bohyní Nahua Tlanteopuzilamou. Společně vdechují (a vydechují) toxickou politickou praxi plnou nerovnosti a odmítnutí, ale touží, křičí po životě, hlasité vášni, pomstě a extázi.

⁴ *Cuir* ve španělském jazykovém kontextu, zejména v rámci latinskoamerické teorie a aktivismu, představuje jazykovou alternativu, jež má za cíl rekontextualizovat pojem *queer*. Nabízí dekoloniální perspektivu tím, že vytváří nový termín, který se vzdaluje od angloamerického *queer*, zaměřuje se na nenormativní identity v Latinské Americe a zpochybňuje koloniální mocenské struktury v jazyce a myšlení.

⁵ KADIST, *In Conversation with Naomi Rincón-Gallardo*, přístup 8. září 2025, <https://kadist.org/program/in-conversation-with-naomi-rincon-gallardo/>.

Her 2017 film ***I Dream the Mountain Is Still Whole*** is set in a black pumice quarry near the town of Bijar in Iranian Kurdistan. The author traces the story of a former Marxist revolutionary and activist who, instead of pursuing teaching and intellectual work, laboured in the stone quarries. Here, in close proximity to the mountain, he and other intellectuals experienced first-hand both the class struggle and the conflict between humans and the landscape. In Harouni's imaginative interpretation, the life story of an aging dissident, full of physical and ideological resistance, is seeping through the layers of the mountain that has itself been tried and broken away (not only by our protagonist). It becomes a mineral archive, but also a monument to revolutionary dreams and political oppression.

Naomi Rincón-Gallardo

In her work, Mexican artist and researcher **Naomi Rincón-Gallardo** engages with political satire and mythic narratives through decolonial *cuir*⁴ critique and site-specific research. Her films and performances awaken speculative, fictional beings that come from Mesoamerican culture and cosmology, and place them in the context of contemporary neocolonial crises of man and landscape. She says of her practice that it “*embraces planetarity, the profound interconnectedness and interdependence between living creatures, minerals, and technical entities, where relationships precede individuality. Death becomes an ongoing, unfinished process, where the dead are integral to collective existence. Life is understood as an immeasurable, unpredictable and relational flux. Affectivity serves as a lubricant, a wet substance facilitating the flow of energy, emotion, thoughts, and materials.*”⁵

In the 2018 film ***Sangre Pesada*** (*Heavy Blood*), the audience is transported to a mountainous landscape scarred by surface mining in the Vetagrande region of Zacatecas, Mexico. The work can be understood as a fictional documentary that explores the resistance of the local population against colonial and capitalist influence. Rincón-Gallardo works with emotions, music, and metaphor rather than factual narration. Yet this is not merely an artistic gesture, but a political act in which non-human and non-European characters take part in the story. The lungs of sex and mine workers are filled with mineral particles, mechanical labor, and a suffocated pleasure carried through telephone wires. An extinct hummingbird searches for sweet floral nectar among the crushed stones. A resistance group made up of insatiable Mesoamerican creatures resembling a *vagina dentata* is led by a woman

⁴ The word *cuir* represents in the Spanish linguistic context, especially within Latin American theory and activism, a linguistic alternative that aims to recontextualize the notion of *queer*. It offers a decolonial perspective by creating a new term that moves away from Anglo-American *queer*, focuses on non-normative identities in Latin America, and challenges colonial power structures in language and thought.

⁵ KADIST, *In Conversation with Naomi Rincón-Gallardo*, accessed 8 September 2025, <https://kadist.org/program/in-conversation-with-naomi-rincon-gallardo/>.

Riar Rizaldi

U fiktivního dokumentu *Tellurian Drama* z roku 2021 indonéského umělce a doktoranda na hongkongské City University **Riara Rizaldiho** se hranice mezi fakty a imaginací rovněž vytrácejí, a nelze tak s jistotou určit, co se doopravdy stalo, mohlo, nebo mělo stát. Autor ve videu zpracovává svůj dlouhodobý výzkum vztahů mezi kapitalismem, technologiemi, extraktivismem, teorií a science fiction.

Film zachycuje horský masiv poblíž umělcova rodného města Bandung, kde mezi lety 1923–1942 sídlila rádiová stanice Radio Malabar. Bylo to v období, kdy se území současné Indonésie nazývalo Holandskou východní Indií.⁶ V roce 2020 pak místní indonéská vláda rozhodla, že se z lokality má stát historická turistická atrakce. *Tellurian Drama* zachycuje období mezi těmito dvěma dějinnými milníky. Elasticky se rozpíná napříč dvacátým stoletím, čímž autor navazuje na indigenní dědictví svých předků, v němž je čas vnímán jako pružný aktér. To vyjadřuje i termín *jam karet* (volně přeloženo jako „gumový čas“), jenž sám o sobě vzdoruje kapitalistickému chápání lineárního, stále vpřed postupujícího času.

Hora v umělcově pojetí zaujímá jedinečnou a aktivní roli: stává se ústřední figurou filmu, která kromě rádiového signálu zachycuje i napětí mezi kolonialitou, modernitou a přírodou. Pojem *tellurian* se jako podstatné jméno používá pro označení pozemšťanek a pozemšťanů, zatímco jako adjektivum vyjadřuje vztah k zemi – tedy to, co náleží zemi či se dotýká pozemskosti. „*Zařazením slov tellurian a drama do názvu jsem chtěl vytvořit film, který by nebyl natočený z mého pohledu filmaře, ale z perspektivy hor, jako vyjádření myšlenek hor.* (...) *Na filmu Tellurian Drama jsem spolupracoval se svým přítelem Imanem Jimbotem, sundánským hudebníkem, který se věnuje mnoha indigenním praxím. Jeho umělecký výkon umožnil začlenění tellurian prvku – jeho hudba napodobuje hlas hor.*“⁷

Sára Märc

⁶ Tato území setrvalo pod nizozemskou nadvládou od roku 1816 do roku 1945.

⁷ FIPRESCI, *The Untold History of Indonesia*, přístup 8. září 2025, <https://fipresci.org/talent-press/the-untold-history-of-indonesia/>.

with copper teeth, inspired by the destructive Nahua goddess Tlantepuzilama. Together they inhale (and exhale) a toxic political practice full of inequality and rejection, yet they long, they scream for life, for loud passion, revenge, and ecstasy.

Riar Rizaldi

In *Tellurian Drama*, a fictional documentary from 2021 by Indonesian artist and PhD student at Hong Kong City University **Riar Rizaldi**, the line between fact and imagination dissolves, leaving it uncertain what really happened, what could have happened, or what should have happened. In the video, the author elaborates on his long-term research on the relations between capitalism, technology, extractivism, theory and science fiction.

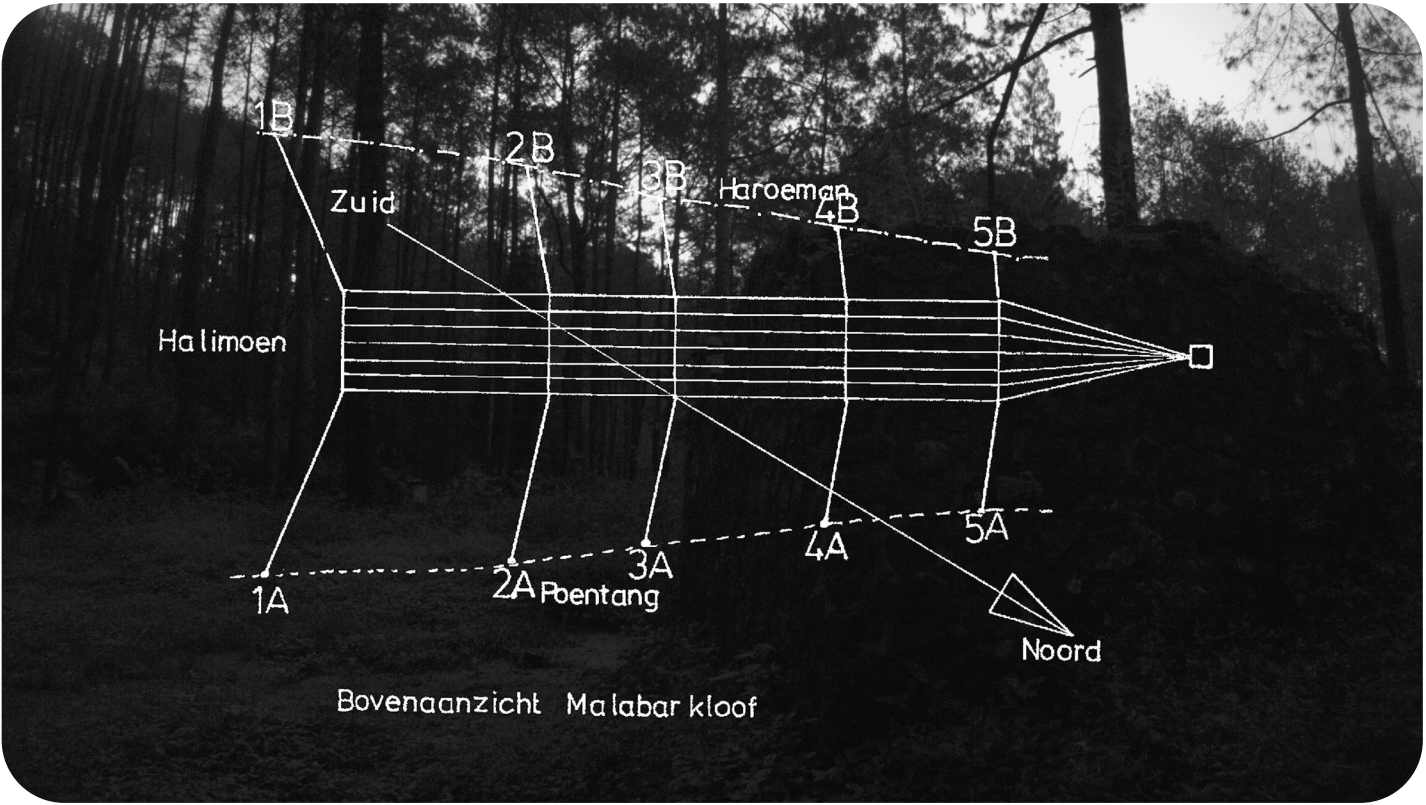
The film depicts a mountain range near the artist's hometown of Bandung, where the Radio Malabar radio station was based between 1923 and 1942. This was during the period when the territory of present-day Indonesia was called the Dutch East Indies.⁶ In 2020, the local Indonesian government decided that the site should become a historical tourist attraction. *Tellurian Drama* depicts the period between these two historic milestones. It stretches elastically across the 20th century, maintaining the indigenous heritage of his ancestors, in which time is perceived as a flexible actor. This is expressed in the term *jam karet* (loosely translated as “rubber time”), which itself defies the capitalist understanding of linear, ever-advancing time.

In the artist's conception, the mountain takes a unique and active role, becoming the central figure of the film, which, alongside the radio signal, captures the tension between coloniality, modernity, and nature. The term *tellurian* is used as a noun to refer to earthlings, while as an adjective it expresses a relationship to the earth, i.e., anything earthly or relating to Earth. “*By including tellurian and drama in the title, I wanted to achieve a film that would not be from my point of view, as a filmmaker, but rather shot from the perspective of a mountain, an expression of the mountain's thoughts.* (...) *In Tellurian Drama I worked with my friend, Iman Jimbot, a Sundanese musician who's engaged in many indigenous practices. His performance enabled the tellurian element – his performance imitates the voice of the mountain.*”⁷

Sára Märc

⁶ This territory remained under Dutch rule from 1816 to 1945.

⁷ FIPRESCI, *The Untold History of Indonesia*, accessed 8 September 2025, <https://fipresci.org/talent-press/the-untold-history-of-indonesia/>.

Promítané filmy / Selected films:

Shadi Harouni: *I Dream the Mountain Is Still Whole* (2017)

Naomi Rincón-Gallardo: *Sangre Pesada* (2018)

Riar Rizaldi: *Tellurian Drama* (2021)

Projekce / Screening:

30. 10. 2025, 19:00

(etc. galerie, Sarajevská 16, Praha 2)

Online projekce / Online screening:

31. 10. – 6. 11. 2025

Kurátorka / Curator:

Sára Märc

Grafika / Graphic design:

Nela Klímová

Překlad a časování titulků /

Translation and subtitle timing:

Markéta Effenbergerová

Korektury českého textu / Czech proofreading:

Michal Jurza

Překlad anglického textu / English translation:

Jan Ciosk

Produkce / Production:

Tereza Vinklárková, Nela Klajbanová

Web support:

Ondřej Roztočil

Projekt je uskutečněn za podpory Hlavního města Prahy, Prahy 2, SFK a Ministerstva kultury České republiky. /
The project is supported by the City of Prague, Prague 2 District, SKF and the Ministry of Culture of the Czech Republic.